

Dictee is zijn metier; escapades van een dicteetijger

De dicteetijger pur sang verbeidt zijn tijd terwijl hij zich verbijdt over het feit dat zijn vriendin hem recent de bons heeft gegeven. Hij heeft zich een Schots whisky'tje ingeschonken bij zijn preciezerige overpeinzingen over de vraag waarom koffie-extract anders wordt gespeld dan koffiëoorlog, zoals die kan voorkomen tussen twee comestiblesconcerns.

Maar laten we verbaal visualiseren met wie we te maken hebben: een erudiete maar ietwat wereldvreemde sinjeur, doctor in de fysica, in het bijzonder de kwantummechanica, een esoterisch en voor mensen zoals u en ik sowieso grenzeloos ondoorgrondelijk vakgebied. Op dat terrein is hij hyperserius, dus hartstikke saai.

Als tegenwicht vermeit hij zich in de spelling: de leidraad uit het vermaledijde Groene Boekje heeft hij volledig gememoriseerd. Aldus geëquipeerd frequenteert hij in Nederland en Vlaanderen regionale dictees die hij met feilloze intuïtie steevast wint, liefst met slechts een fout, want, zo luidt zijn vaste grap: "Eén fout is het kenmerk van het ware." De pennensets die hij ermee scoort, houdt hij nooit ofte nimmer zelf; hij schenkt ze linea recta aan azc's, en dat wijt hij aan zijn altruïstische inborst. "Wie schrijft, blijft", is zijn devies.

Hij heeft de irritant infantiele gewoonte om zijn omgeving continu te confronteren met gekunsteld bijeengeklutste formuleringen. Is zijn vriendin 's morgens bezig met haar haar en make-up, dan "brengt zij haar coiffure en maquillage in overeenstemming met de representatieve aspecten van haar professie". Als op de vrijdagmiddag na werktijd het meetgerei en de subatomaire deeltjes op stand-by zijn gezet en het aperitief zich aankondigt, dan worden, in zijn jargon, "de liquide middelen aangesproken": een taaltrouvaille ontleend aan de wereld van de financiën die kasgeld betekent, maar hier dus drankjes (hij moet ook altijd alles expliciteren).

Saillant is dat deze idiotie zijn vriendin niet beroert; hij is aardig tegen haar, niet al te machochtig en zij verdraagt de acrobatische taaltrucs uit zijn trukendoos redelijk. Tot ze op een zondagmorgen in bed lagen en relaxed verrichtten wat stelletjes wel vaker 's zondagsochtends verrichten. Terwijl zij haar climax nadert, fluistert hij in haar oor: "Hoe komt mijn lichamelijke over in het spanningsveld van jouw belevingswereld?"

Deze coïncidentie van seksueel hoogte- en linguïstisch dieptepunt bleek de coup de grâce voor hun relatie. Hij snapte er niets van, zij voelde er subiet niets meer voor. "Ik heb ook een woordgrap", bitste ze balorig, stante pede haar valiezen vullend, "met je oer-Hollandse prachtfomulering heb je jezelf op-en-top in een ex-positie gemanoeuvreerd."